

РЕШЕНИЕ

№ 6657

гр. София, 26.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12090** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Образувано е по жалба на О. Х. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ, срещу Решение № 11820 от 12.11.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при неправилно приложение на закона. Според изложеното в жалбата, административният орган се е позовал на справка с вх. № ЦУ – 1624 от 12.07.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. В тази справка се съдържа информация за състоянието на сигурността в С. и конкретно в района на провинция Д. ал Зор, за която се твърди, че е сигурна зона и справка № ЦУ 1841 / 23.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, в която се посочва противоположното. Анализът на изложената в решението обстановка в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история на О. Х. Х.. Органът разглежда данните общо. Не се изследват обстоятелствата относно местоживеенето на О. Х. Х. в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. Административният орган тълкува превратно и не съобразява предвижданията на Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07. В него е посочено, че личният елемент на засягане на молителя може по принцип да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му. В

оспорения административен акт липсва каквото и да било изследване на възможността му да пътува до конкретно посочен регион на С. в настоящия момент. Липсва и анализ на риска от едно такова пътуване или законността на влизането в страната именно в конкретната посочена от административния орган обособена част от държавата, счестена за сигурна. Атакуваното решение на ДАБ е издадено в нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които постановяват към момента на произнасяне на заявлението за убежище, приемащата държава да вземе под внимание какви са общите условия в обособената част на държавата на произход и какви са личните обстоятелства на кандидата.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения процесуален представител юрк. К. оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща прокурор за участие в производството.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че О. Х. Х. е подал молба вх. № В – 13 - 1089 от 02.09.2024 г. за предоставяне на международна закрила в Регистрационно – приемателен център – [населено място] (РПЦ – [населено място]) до Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС. Попълнени са регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България.

На 10.09.2024 г. с О. Х. Х. е проведено интервю, въпросите и отговорите са отразени в протокол с рег. № УП 7033. Сирийският гражданин заявява, че напуснал държавата си по произход. Разказва, че е роден в [населено място], [община], област Д. ал Зор, С.. Учил е до трети клас и е работил като фермер. Не е служил в редовната сирийска армия. Живял е в район, контролиран от кюрдските сили. Твърди, че не е женен. Преминал в България с трафикант през дупка в граничното ограждение. След това е бил задържан от полицията в С., като искал да стигне до България. В интервюто е посочил, че е арабин, мюсюлманин сунит. Не е имал проблеми заради изповядваната от него религия. Не е бил член на въоръжена групировка, включително паравоенно формирование. Твърди, че не е бил осъждан в държавата си по произход. Не е служил в армията. Районът му е бил под контрола на кюрдите и няма как режимът да го търси. Към момента на провеждане на интервюто в неговия район има сражения между кюрдите и арабските племена. Според него там не може да се живее, защото и двете страни се опитват да привлекат младежите в техните редици. Не е членувал в политическа партия или организация. Твърди, че много хора са загинали от заблудени куршуми или от стрелба с РПГ. Към него лично не е имало отправяни заплахи.

В хода на административното производство жалбоподателят О. Х. Х. е запознат с информация за задълженията на чужденците, настанени в центрове на ДАБ.

Предоставена му е и информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила. Жалбоподателят е попълнил и подписал декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изготвена е Евродак дактилоскопна карта. Попълнен е регистрационен лист.

В резултат от проведеното административно производство е постановено оспореното Решение № 11820 от 12.11.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на чуждия гражданин е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. При провеждане на интервюто няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му по произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Според изложеното от органа, до приключване на административното производство не са представени доказателства, които да сочат, че в С. чужденецът е бил преследван или съществува опасност от бъдещо преследване по причини, които са свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Жалбоподателят не е направил твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да представят закрила срещу преследване. Органът е приел, че не се установява сирийският гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на жалбоподателя не попадат в предметния обхват на ЗУБ, доколкото Х. не твърди да изпитва страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Персонално спрямо Х. в С. не е оказвано насилие. Не е установено да са нарушени основни права на Х. или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Органът е приел в своите мотиви, че съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези действия трябва да се основават на причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Жалбоподателят не полага усилия да обоснове заявените от него обстоятелства, че е издирван в държавата си по произход, за да се яви в казармата. Заявява, че е издирван от официалната сирийска армия, за да отбие редовната си военна служба, въпреки че по закон като единствен син в семейството е освободен от служба.

По административната преписка е приобщена справка с вх. № МД – 02 – 3 / 15.10.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

В писмо рег. № М – 16950 от 08.10.2024 г. е дадено становище без вързажение да бъде

предоставена закрила в Република България на О. Х. Х., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е дадено от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 34 от делото). Дадено е становище рег. № УП 7033 от 06.11.2024 г. от старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – С., в което се предлага на жалбоподателя да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. (л. 22 от делото)

Органът подробно е обсъдил справка с вх. № МД – 02 – 3 / 15.10.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС. Тази справка съдържа информация относно отношението на властите в С. спрямо млади мъже, които не са преминали през военна служба и завърнали се в родината. Обсъдено е, че в държавата по произход на сирийския гражданин всички мъже на възраст между 18 г. и 42 г. са длъжни да отбиват военна служба с продължителност между 18 и 21 месеца. Срокът зависи от степента на образование. След отбиването на военната служба могат да бъдат призовани за служба в резерва до навършване на 42 – годишна възраст.

Справката е обсъдена и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл. 15, б. ”в” от Директива 2004/83/ЕО.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателя на 25.11.2024 г. (л. 21 от делото), а жалбата е депозирана на 29.11.2024 г. чрез ДАБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

О. Х. Х. е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На О. Х. Х. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за О. Х. Х. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на О. Х. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 11820 от 12.11.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

О. Х. Х. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, който гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от О. Х. Х. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от О. Х. Х. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

От жалбоподателя О. Х. Х. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (*sur place*), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на О. Х. Х. към властите на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в молбата си за закрила О. Х. заявява следното: искам нормален живот, да работя и да уча, и да не ходя в армията. (л. 57 от делото)

О. дотук анализ сочи, че О. Х. Х. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от О. Х. Х. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи

срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от него. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за О. Х. Х. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 18-19 от делото). Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № ЦУ-1841 / 23.08.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че гражданските власти поддържат ефективен контрол върху официалните военни, полицейски и държавни сили за сигурност. Няма данни в област Д. ал Зор да е налице безобразно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Анализирани са сведенията, че с оглед на информацията в справките, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката, предоставена в открито съдебно заседание от дата 28.01.2025 г. от процесуалния представител на ответника юрисконсулт К.. Справката е изготвена от дирекция „Международна дейност“ с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г. Справката е относно актуална политическа и икономическа обстановка в Република С.. (л. 69 – 74 от делото). В справката е посочено, че на 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ (HTS),

чийто контрол е ограничен до части от провинциите А. (Х.) и И., започва голяма офанзива в Северозападна С.. На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), навлизат в Д., а същият ден президентът Б. А. напуска страната.

В справката е посочено още, че към 29 декември 2024 г. 94 от общо 114 – те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН (ВКБООН) обществени центрове в С. възобновяват своята дейност. От 27 ноември 2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в периода от 8 – 29 декември 2024 г. 58 400 души са се завърнали в С. (основно от Л., Й. и Турция). От началото на 2024 г. (до 29 декември 2024 г.) приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Р. (25 %), А. (20 %) и Д. (20 %).

В бюлетин на Върховния комисариат на бежанците на ООН (ВКБООН) от 2 януари 2025 г. се посочва, че според оценки на Комисариата, от 8 декември 2024 г. насам 115 000 сирийци са се завърнали обратно в С.. Тези данни се основават на публични изявления на приемащите страни, контакти с имиграционните служби от вътрешността С., както и на граничен мониторинг, извършван от ВКБООН и партньорски организации. По отношение на официалните изявления, на 30 декември 2024 г. Турция съобщава, че 35 114 сирийци са се завърнали доброволно от 8 декември 2024 г. насам.

В изготвената от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС справка с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г. е посочено още, че според турския министър на вътрешните работи, за да се осигури безпроблемен и ефективен процес, шест активни гранични пункта вече работят денонощно с общ дневен капацитет за обработка на 19 000 лица, което е значително увеличение от предишния капацитет от 3020 души. Правителството на Й. също съобщава, че повече от 22 000 сирийци са влезли в С. през Й., 3100 от които са регистрирани бежанци. Към 27 декември 2024 г. 664 000 души остават новоразселени в С. от началото на декември, 75 % от които жени и деца. Същевременно, около 486 000 вътрешно разселени лица вече са се завърнали в районите си на произход.

Видно от справката от дата 14.01.2025 г. международните полети от летището в Д. са възобновени за първи път след падането на режима на Б. А.. Информацията се основава на електронното издание на британския вестник *T. G.*. Възобновяването включва първия директен полет от катарската столица Доха от 13 години насам. Катар, силен противник на А., прекратява полетите до С. преди 13 години.

На 6 януари 2025 г. Световната здравна организация осъществява първата за 2025 г. трансгранична мисия на ООН в Северозападна С., провеждайки обучения за парамедиците в А., Северно А.. През следващите дни са планирани допълнителни трансгранични мисии от Турция, а през 2024 г. ООН е изпълнила общо 386 трансгранични мисии в Северозападна С. – средно 30 мисии на месец, предимно за наблюдение на проекти, извършване на оценки и ангажиране на общности.

След идването си на власт новото ръководство на С. се ангажира да защитава правата на малцинствата. В началото на януари 2025 г. Министерството на образованието на преходното правителство обявява нова учебна програма за всички възрастови групи, която отразява по – силно ислямската гледна точка и премахва всички препратки към ерата на А. от всички учебни дисциплини.

Приетата по делото справка с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г. е изготвена в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището“

(бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“ (2023 г.)

Посочената справка е приета в открито съдебно заседание от дата 28.01.2025 г. Същата се кредитира от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочената справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Тя представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което е издало справката, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в документа.

Съдът намира, че в посочената по – горе справка не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на област Д. ал Зор не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в област Д. ал Зор да съществува безразборно насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Основателен е изводът на административния орган, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за О. Х. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя О. Х. Х. се явява Д. ал Зор. Вече беше посочено, че липсват данни в област Д. ал Зор да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на

отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него. В открито съдебно заседание жалбоподателят заявява, че провинция Д. ал Зор е много опасна област. В нея има войни между кюрдите, турците и сегашното управление. Жалбоподателят заявява, че не е джихадист и иска да остане в България. Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това твърдение е показателно с това, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Твърдението е показателно и за това, че основният мотив за Х. е икономическият. В интервюто пред административния орган Х. заявява, че в лагера в [населено място] няма ток и вода, през зимата е страшно, „живеем в палатки“, „събираме дървета за да се стоплим“. (л. 38 от делото) Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на О. Х. Х. безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място, в което е роден и е живял – [населено място], обл. Д. ал Зор, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя О. Х. Х. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Споделят се мотивите на органа, че не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

По отношение на предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ съдът съобрази и тълкуването на СЕС в т. 45 от Решение от 12.09.2024 г. по дело С – 352 / 23 (С.). В т. 45 от посочения акт е отбелязано следното: по отношение на член 3 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или

лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52), която разпоредба има същия текст като на член 3 от Директива 2011/95, Съдът е приел, че не допуска държава членка да предостави статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила на гражданин на трета страна или на лице без гражданство поради нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на територията на тази държава членка, тъй като това положение е напълно лишено от връзка с логиката на международната закрила (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., М'В., С-542/13, EU:C:2014:2452, т. 33, 43 и 44).

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на О. Х. Х. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 11820 от 12.11.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Х. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ, срещу Решение № 11820 от 12.11.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.